

Elàdia Esmírnia/ Jordi Ortiz

Com es pot enyorar un lloc on no s'ha viscut? L'Elàdia Esmírnia afirmava que era una qüestió genètica, que duia l'herència de la Terra a la sang i trobava a faltar el planeta mare.

Desenes de nens i nenes havien nascut a la Lluna, i molts ja eren persones adultes. L'Elàdia seria una selenita més, si no fos pel rebombori que va organitzar. Era l'any dos mil seixanta-u. Les colònies bessones Castònia i Pol·lúxia s'havien fundat temps enrere. L'Elàdia havia viatjat amb els seus pares els mil quatre-cents quilòmetres que separaven l'Alfa-Prima de Castònia i s'hi havia establert.

L'Elàdia era una adolescent rebel i somiadora, insistia que volia viatjar a la Terra. És més, afirmava que volia quedar-s'hi a viure per sempre. Posseïa una extensa col·lecció de documents de la Terra, probablement la més completa de les tres colònies.

L'Elàdia, protegida per la gegantina cúpula de vidre, mirava entorn seu i feia comparacions. On eren els agitats mars d'ones escumoses? On eren els núvols esfilagarsats de la tardor o els cúmuls de tempesta de l'estiu? On eren els boscos? I els rius? I la neu? On redimonis podia aspirar l'aire amb olor de pastures i sentir el vent a la cara? Qui s'havia endut les platges arenoses? Per què no refileaven els ocells?

L'Elàdia mirava al voltant i veia la planura aspra, pedregosa, definitivament morta del mar de la Fecunditat. A dalt brillaven el Sol i les estrelles alhora... Però, si es tombava, podia contemplar l'esplendor del planeta blau, sempre present al cel, gegantí. Allà era on sentia que volia anar. La Terra la cridava.

Els pares, és clar, no pensaven permetre una bogeria així. Però l'Elàdia, regularment, enviava missatges a les cadenes de notícies de la Terra fent saber el seu desig. Fins que van fer-li cas. Van presentar l'Elàdia com la jove modèlica de la Lluna, la màxima aspiració de la qual era viure a la Terra. Amb l'ajut del Consell, es va aprofitar l'avinentsa per blasmar els selenites, que no autoritzaven la noia a viatjar. De res no servia el parer dels metges, que desaconsellaven que la noia se sotmetés una gravetat massa elevada per al seu fràgil organisme.

Totes les objeccions van ser inútils quan l'Elàdia va fer divuit anys, la majoria d'edat. Totes les televisions del planeta es van fer ressò de la propera visita. La noia seria rebuda per altes autoritats amb els braços oberts. Es tenia la intenció de celebrar una festassa de benvinguda.

Els metges eren refractaris a deixar-la partir. Davant de la tossuda insistència de la noia, però, van arronsar les espatlles i van declinar responsabilitats. Van dissenyar-li un pla d'exercicis intensius d'un mes de durada. Van fer-li anàlisis i van arribar a múltiples diagnosis. L'opinió dels professionals no havia variat: "No hauria de marxar". La noia tampoc no havia canviat de parer, i el quinze de setembre del dos mil seixanta-

u deixava Castòria enrere i es dirigia a Alfa-Prima. L'endemà, una nau va dur-la a la Terra, el seu somni.

“Benvinguda a casa” és el que deia la pancarta que la va rebre a la base espacial. Caminava ajudada per dos assistents. Havia de fer un gran esforç per no caure. Notava que els músculs de les cames protestaven per la feina extra. Sentia un lleu mareig –ja li havien explicat que passaria- provocat per la menor afluència de sang al cervell.

L'excel·lent rebuda no podia fer-li oblidar la dificultat que tenia per respirar, ni el dolor somort de les articulacions. A la nit no va poder dormir: el matalàs era duríssim. Quan ho va comentar, el gerent de l'hotel va mirar-la sorprès. “És un matalàs d'aigua, senyoreta Esmírnia”, va comentar. Tan sols l'alleujava estar submergida a la banyera.

El seu organisme va aguantar sis dies. Al setè era incapaç de caminar. Van acomodar-la en una cadira de rodes. “Té els ossos massa febles”, van diagnosticar els metges, movent el cap d'un costat a l'altre. “Els músculs estan atrofiats”, van sentenciar. Alguna cosa li passava al fetge i als ronyons també. La sang, de sobte, tenia massa leucòcits o massa pocs. A l'hospital on havien hagut d'ingressar-la a corre-cuita no sabien què fer i resolien els problemes a mesura que apareixien. El cos se li va nafrar amb extraordinària rapidesa allà on estava en contacte amb el llit. Li van sortir butllofes i se li van infectar. Va contreure anèmia i, no se sap com, hepatitis.

L'Elàdia Esmírnia ja no era la noia vinguda del cel. Era, més aviat, un destorb, una calamitat. Hi havia qui pensava que era un càstig als terrícoles per la seva supèrbia, per haver volgut demostrar superioritat sobre els selenites. Les diferents condicions de cada món allunyaven definitivament els uns dels altres, com si fossin races diferents. Ara, la Lluna reclamava què havien fet a una de les seves filles; la Terra no sabia què respondre.

La noia va demanar parlar amb la seva mare. Era estrany veure-la en una pantalla. La mare plorava. La filla amb tubs al nas i la veu fluixa, va fer una sola petició:

- Mare, treu-me d'aquí!

Els metges van dir que no resistiria el viatge. L'Elàdia Esmírnia no tornaria a travessar l'espai mai més, van assegurar. Però s'equivocaven. Dos dies després, les despulles de l'Elàdia tornaven a casa per ser incinerades i dispersades pel món que l'havia vist néixer.

COMPRESIÓ LECTORA

1. Quantes colònies d'habitants hi ha a la Lluna? Quins noms tenen?
2. Quin és el somni que l'Elàdia desitja fer realitat?
3. En quin segle tenen lloc els fets? En quin any, concretament?
4. Quins problemes té l'Elàdia tot just arribar a la Terra?

5. Quines malalties pateix?
6. Quan arriben a la majoria d'edat els habitants de la Lluna?
7. A qui recorre l'Elàdia quan es troba en perill?
8. Com acaba la història?

EXPRESSIÓ

1. Per què creus que aquesta narració pertany al gènere de la ciència-ficció?
2. Com valors el fet que l'Elàdia arribi a morir per fer realitat el seu somni? ESCRIU un text breu amb el teu punt de vista sobre aquest tema.
3. Creus que actualment hi ha vida en altres planetes? Raona la teva resposta.
4. Estàs d'acord amb l'exploració de l'espai? Raona la teva resposta.
5. Creus que aviat es podrà viure a la Lluna? T'agradaria?

LLENGUA

1. Completa amb **b** o **v**:
a ____iat, ____essones, s'equi ____oca ____en, nú ____ols, ____utllofes, supèr ____ia.
2. Busca en el tercer paràgraf de la lectura **tres substantius, tres adjectius, tres verbs en forma personal i tres en infinitiu**.
3. Digues quin és el subjecte d'aquesta frase del text:
"Posseïa una extensa col·lecció de documents de la Terra"
4. El temps verbal de *posseïa* és _____. Conjuga'l tot sencer (*jo posseïa, tu ...*)
5. En la lectura ha aparegut el mot *espacial*. Explica la diferència que hi ha entre els mots *especial* i *espacial*.
6. Explica el significat d'aquests mots de la lectura:
 - a. rebombori:
 - b. cúmuls:
 - c. blasmar:
 - d. calamitat:
 - e. detractor